

הלכות שבת סימן רנד

באר הגולה 50

חושש אלא שיצלה מהרה ואף-על-פי שיתקנה, הלכך חישנין שמה יתמה; *אבל בשנצלה כמאכל
בן-דרוסאי, לא חישנין דלמא אתי לחתניו אפלו אם הוא בשר שור, שמאחר שהוא ראוי לאכילה
למה יתמה להפסידו: ג טאם (יט) עבר או שבת *ונצלה בשבת באסור, (ג) (כ) *אסור: ד' פירות
שנאכלין חיין, מתר לתנן (כא) סביב הקדרה, (כב) אף-על-פי שאי אפשר שיצלו קדם (ד) חשבה.
וימיו, צריך לזהר (כג) שלא יחזיר הכסוי אם נתגלה משחשקה ואלא להוסיף עליו עד שיעולו, מפני
(ה) שממהר לגמור בשולם בשבת: ה' איין נותנין סמוך לחשקה פת לתנור אלא (כה) כדי שיקרמו
(פרוש, שיעלה על-פני הלחם קרום וקלפה מחמת האש) פניה (כו) המדבקים בתנור, ולא תורה על-גבי גחלים
אלא כדי שיקרמו פניה שפנגד האש: הגה וכל שפונקס (כז) ואין חוטיין נמשכין (כח) קרוי קרימת פנים (הגה"מ
פ' שטי"ד א' א' (י) פלאדי"ן², צריך שיקרמו פניה (כט) למעלה ולמטה (ל) ויתבשל מה שבתוכה כמאכל

באר היטב

תפוחים, וה"ה לכל דבר שאין טוב לאכלו מי דאסור, מ"א: (ה) שממהר, וכל-שכן
שאסור להניחם בשבת סמוך לתנור אפלו קדם שהסק, וצ"ח ס"ס רנ"א, מ"א:
(י) פלאדי"ן², ופשוט דבכירה גרסה וקטומה הכל שרי, וענה או מני בצק

משנה ברורה

הוא בשר גדי, דהינו, אכלו הוא מנתח דמקלין לעיל בסעיף א,
הכא על-גבי גחלים שאני, וכדמפרש והולך: ג (יט) עבר, שנתח
במזיד סמוך לחשקה כל-כך, עד שלא היה שהיה לצלות מבעור
יום כמאכל בן-דרוסאי ונצלה בזמן האסור, או ששבת העלי על-
גבי כירה ונצלה בשבת, אף-על-פי-כן אסור בדיעבד, (יט) כדי
שלא יבוא להשהות במזיד ולאמר שבתתי: (כ) אסור, בין לו
(יט) בין לאחרים עד מוצאי-שבת בכדי שיעשויו, וכדלעיל בסומן
רנ"א סעיף א: ד' (כא) סביב הקדרה, והקדרה עומדת על

(ג) אסור, ודוקא לשנצן על-פני האש שהוא מקלח, אבל לשנצן לתוך התנור מקשה
אפלו בשר עז שרי בדיעבד, פ"ח, ט"א: (ד) חשבה, דחשיבי כמו נתבשלו כמב"ד
דחרי ראויין לאכלן סיין: ולי' לקבל בטיב האסור, דאין טוב לאכלו מי כמו

באר הגולה

סמוך לגחלים שוח לחתכו בצל וביצה לבשר גיר, והוא פשוט, וכלא טעם של בשר
גדי הוא שממהר לחתכו בצלי, שאין צריך חתי, וממילא התנור יתקלח, וכל-שכן
בשאר דבר חזין לבשר, שהוא יותר קשה להתבשל טפי מגדי ונראה, ולענין קדרה
חיתה הלא אף בגדי שרי, דמסית דעתו מאד שלא יתבשל בערב, ולענין שאר דברים
חזין כבשר לא מני חיתה, כמו שכתב המגן אברהם בסעיף קטן י', שהחשיך לקללה:
* אבל בשנצלה וכו', ואפלו האוסר בריש סימן רנ"א לענין בשיל וסביב להו דבענין
שיתה מבשל בל-צדק, הכא לענין על-לזי עלמא סגי בכדי מאכל בן-דרוסאי:
* ונצלה בשבת באסור, ואם בין השקשות גס-כן בקלל זה, וקמי נקרא בין-השקשות,
עין (לעיל) ולקמן בסומן (רנ"א) ורס"א (ס) סעיף א בבאר הגולה⁽¹⁾: * אסור.

הפסוקים (כ) ויתחיה ישי אש, וקא משמע לן דמקור לתן קדם חשקה פירות סביבה, (כא) אף שהפירות נוגעין באש⁽²⁾ ונצלין בשבת מהם
האש, ולא דמי לבשר בצל וביצה הנ"ל דאסור לתנן אלא-אם-כן נצולו מבעור יום כמאכל בן-דרוסאי, דהכא כיון שנאכלין סיין
(כג) הרי הוא מתבשל שנתבשל כמאכל בן-דרוסאי, דיותר הם טובים בלא בשול כלל משאר תבשיל שנתבשל כמאכל בן-דרוסאי, ולא
אתי לחתווי, וקא דנקט 'סביב הקדרה' ולא נקט סתמא דמקור לתנן על קאש, (כד) דבר שהנה נקט, ובימיהם היה רגילות לנהג בן; אי
נמי, משום דין הכסוי דנקט בסיפא דשי' בקדרה, נקטה: (כב) אף-על-פי שאי אפשר וכו', ולא דמי לקבל בסעיף ב דאסור, אף-על-
פי שלפעמים אוכלין אותו מי, מכל מקום אין טוב לאכלו מי כמו תפוחים, והוא הדין לכל דבר שאין טוב לאכלו מי, כמו תפוחי-יער
וכדומה, אסור בקבל וביצה הנ"ל: (כג) שלא יחזיר הכסוי, אף דמצד הקדרה, (כד) אם נתגלה בשבת הכסוי שלו שכסוהו מלמעלה
שלא יצטנן, מתר לחזר ולכסותו וכן להוסיף עליו, וכדלקמן ברנ"ז סעיף ד, שם הקדרה כבר נתבשלה מבעור יום, אבל הכא שהפירות
מתבשלין והולכין בשבת והכסוי הוא גס-כן עליהן, ועל-ידי הכסוי הוא ממהר לגמור בשולו, אסור⁽⁴⁾: (כד) שממהר לגמור, וכל-שכן
שאסור להניחם בשבת גופא סמוך לתנור כדי לצלות, (כה) ואפלו אם נחתנו בשביל זה קדם שהסק אסור, דלעיל בסומן סימן רנ"א, אבל
קדם חשקה מתר לתן אותם על תנור הנם או בקאכליין⁽⁵⁾ [פמ"א], ודע, דמה שהתננו לתן אותם לכתחלה סמוך לחשקה הינו קדם
לשקיעה, וצ"ח בסומן רס"א דדין בין-השמשות: ה' (כה) כדי שיקרמו פניה, מבעור יום, דהו לא חישנין שמה יתמה בנחליס⁽⁶⁾:
(כו) המדבקים בתנור, (כו) והאחרונים הסכימו דהוא הדין דסגי אם מתקרב פניה שפנגד האש, (כז) ואפשר דגם המתקרב סביב לה
הכי, וקא דנקט 'פניה המדבקים', סביב לה דהו יותר בקל מתקרב, ואין חילוק אם הוא באפה בקרקע התנור או בפעקי"ן⁽⁷⁾, וצ"ח לקפה
בסנה"ה, וצ"ח בבאר הגולה⁽⁸⁾ בהפ"ה שבסמוך, ודוקא אם הפת דק, אבל אם הוא עב אינו מתבשל מהנה, וצריך שיהיה נקדם הפנים
המתחתין שפנגד התנור וגם הפנים שלמעלה נגד חלל התנור: (כז) ואין חוטיין נמשכין, ואפלו (כח) אם היה הפת צבחה, נמי סגי בזה
השעור לכלי עלמא, דכיון דאין חוטיין נמשכין, בודאי נקרמו פניה היטב, בין למעלה בין למטה: (כח) קרוי קרימת פנים, וכל זה
(כט) בשאין גרוף וקטום, אבל בכירה (ל) או בתנור שלנו ששהוא גרוף וקטום⁽⁹⁾ (לא) או בשויהם פי התנור בטיט, מתר לתן הפת בתנור
סמוך לשקיעה בכל צד: (כט) למעלה ולמטה, למעלה הינו לצד חלל התנור, ולמטה, לצד תחתית הכלי שנאפית בו, וצ"ח במקור
אברהם וט"ז שכתבו, דלפי דעת המתקרב לעיל סגי בשנצןם במקום אחד לבד, אמנם בבאר הגולה⁽¹⁰⁾ א כתב, דלפי שהוא עב ואינו מתבשל
מהרה, לכה לכלי עלמא בענין למעלה ומלמטה, וגם הדגול מרובה בזה דכלי עלמא מודים בזה, אמנם מטעם אחר: דכיון דפשיט"ד אי
חלק עליון וסלק תחתון אינם מבוש אחר, דהרי המוליתא שבתוכה מפריד ביניהם, הרי בשני עוגיות ובכל אחד צריך קרימת פנים, וכן
כתב בספר חמד-משה: (ל) ויתבשל מה שבתוכה, הינו מה שממלאין בהפשיט"ד א בשר ודגים וכהאי גוונא, דאם לא-כן, אף שיקרמו

שער הצניח

(יט) וקרא: (יט) מגן אברהם והג"א לעיל ברנ"ג: (כ) ובאפי הקשר, כגון שהיא מבשלת בך כמאכל בן-דרוסאי דשרי להש"אומרים, או שהיא מצטק ודע לו דשרי לדברי
הכל, ובכ"ל ברנ"ג: (כא) פריי מגדים וט"א: (כב) ואפלו להתאקריין ברנ"ג, מודי הכא דחשוב כמו עליה על האש, כיון שהפירות נוגעין בפחלים, כן כתב הפריי מגדים וט"א
בבאר דברי המגן אברהם, ולח"כ סתם הבית יוסף להתרא אף שהוא מסכים יותר להאסורין ברנ"ג⁽¹⁾, ואף שבבאר הגולה⁽²⁾ כתב דהו דוקא לשיטת המתירין ברנ"ג, הוא מפרש
כפשוטה דמקרי שלא על האש וכן שנגלין מחם הקדרה: (כג) עין תוספות מ"ח עמוד א דנקטו סתקא 'אצל האש': (כד) תוספות: (כה) כגון אברהם, וצריך לומר 'אפלו',
ובזה יוסר קשיית הגאון רבי עקיבא איגר⁽³⁾: (כו) ט"ז ומגן אברהם ומלבושיידיס-טוב ואלהיה רבה ואבן-עזר והג"א: (כז) עין מגן אברהם וט"ז: (כח) עין בבאר הגולה⁽⁴⁾
ובמקומו ע"ז עמוד ב דמייח דגם בקלחם הפנים סגי בזה: (כט) מגן אברהם: (ל) פריי מגדים: (לא) הנו ברעת הרב בסנה"ה לקמן סעיף זה שכתב דבשום בטיט הכל שרי:
(א) עין שם בבארי הלכה דבר המתחיל ואין טדליקין; וגם כאן במשנה ברורה סוף סעיף קטן בד עין לסימן הנ"ל.

תורמו: 1 מלי של פירות או בשר הנאפה בין דפי עשה. 2 ענה מקלחא בפרות או מיני מתיקה. 3 בין תנור חמום שהי מעלי או בעב"ד קמחיו בתיקבול. 4 תבנית אפיה.

הלכות שבת סימן רנד

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק כ]

עד מוצאי שבת בכדי שיעשו¹¹¹.

בקדירה כשלאחר מכן נתן אחר את האש, שאף הראשון עבר על איסור מדרבנן. [על הנחת קדירה על תנור על ידי נכרי קודם שהוסק התנור, ראה לעיל (סי' רנג ס"ק צט-ק)].

[שעה"צ ס"ק כה]

קשית האון רבי עקיבא איגר¹¹⁶.

(16) שהמג"א (ס"ק יד) כתב שכיון שאסור להניח בשבת את הכיסוי על הפירות שסביב התנור המוסק, כל שכן שאסור להניחם קודם שהוסק התנור. והקשה הרעק"א שלכאורה אדרבה, האיסור להניח פירות קודם שהוסק התנור קל יותר, שאינו אלא מדרבנן משום אחד נותן את האש וכו', מה שאין כן באיסור לקרב את הבישול שמדאורייתא הוא, ואף על פי שבפירות חיים שאינם צריכים ביטול אין הדבר אסור אלא מדרבנן, מ"מ עצם איסור ביטול הוא מדאורייתא [ובדין ביטול בפירות חיים, ראה מה שכתבנו במשנ"ב לעיל (ס"ק כג)].

[משנ"ב ס"ק כה]

דחו לא תלישין שקלא ונתתה בקטלים¹¹⁷.

(17) ובטעם הדבר כתב הרמב"ם (פ"ג מהל' שבת ה"ח), שהחיתוי בגחלים לאחר שקרמו פני הפת מפסיד את הפת. וכתב הערוך השלחן (סי"א), שמטעם זה חילק השו"ע בין תבשיל לפת, שלגבי תבשיל נראה מדבריו לעיל (סי' רנג ס"א) שהסכים לדעת הטוריים שאין להשהותו על גבי האש אף לאחר שהתבשל כמאכל בן דרסאי [וכמו שכתב השעה"צ כאן (ס"ק כב)], ולגבי פת כתב שדי בקרימת פנים, אף על פי שלכאורה קרימת פנים אינה עדיפה על ביטול בשיעור מאכל בן דרסאי.

[משנ"ב ס"ק כח]

א' בתנור שלני קשהיא גרף וקטום¹¹⁸.

(18) וכפי שביאר לעיל (סי' רנג ס"ק כח), שאף על פי שאין גריפה וקטימה מועילה בתנור, זה דוקא בתנורים שהיו בימי חז"ל, אבל תנורים שלנו, כיון שאין חומם גדול, שהרי רחבים הם מאד ופיהם מהצר, מועילה בהם גריפה וקטימה [ולענין תנורים של נחתומים שבזמננו, ראה מה שכתבנו במשנ"ב שם].

[ביה"ל ד"ה וצלה]

עץ [לעיל] [לענין] [קטין] [רג] [רסא] קטין א פאור גלגל¹¹⁹.

(19) שם [ר"ה ואין מדליקין] כתב, שאמנם התוספת שבת (סי' שיח ס"ב) הסתפק האם גם במי שעשה מלאכה בבין השמשות נאמר האיסור של בדיעבד, אך הפמ"ג הביא ראיה להחמיר [וכן כתב להלכה במשנ"ב שם ס"ק ו]. ומה נחשב בכלל בין השמשות לענין זה, כתב ביה"ל שם, שאף על פי שלכתחילה יש לסיים את כל המלאכות קודם שקיעת החמה, שהרי לכמה פוסקים הוא ספק דאורייתא [כמבאר במשנ"ב שם (ס"ק כג)], מ"מ בדיעבד אם עבר ועשה מלאכה לאחר השקיעה בזמן שחלפו בו הפוסקים, בדיעבד יש להקל ליהנות ממנה [וראה מה שכתבנו על הביה"ל שם לענין מנהג ארץ ישראל].

ולענין מי שעשה מלאכה בזמן תוספת שבת, כתב בביה"ל (שם) שהפמ"ג (שם א"א ס"ק ח) צידד שאין זה בכלל מעשה שבת, ובדיעבד מותר ליהנות ממנה [ושלא כתוספת שבת שם שהסתפק בדבר].

[משנ"ב ס"ק כא]

אף שהפירות נוגעין באש¹²⁰.

(12) ולדעת החזו"א (א"ח סי' לו ס"ק יט), שכל שהקדירה נוגעת בגחלים נחשב הדבר כהטמנה גם אם היא מגולה למעלה, התבאר בספר שו"ת הלכות (ס"ה) שגם כאן נחשב הדבר כהטמנה, ואסור [אמנם, ראה מה שכתבנו לעיל (ס"ק יז), בשם הפמ"ג].

[שעה"צ ס"ק כב]

אף שהוא מקיים יותר לקאורין ברג¹²¹.

(13) וכפי שכתב בביה"ל שם (סי"א ד"ה ונהגו), שמכך שחביא השו"ע שם את דעת האוסרים בסתם, ואילו את דעת המתירים בשם יש אומרים, משמע שדעתו נוטה להחמיר.

[משנ"ב ס"ק כג]

ממחר לגמ' בשול, אסור¹²².

(14) ובנדון איסור ביטול בפירות הראויים לאוכלם כשהם חיים, האם הוא מהתורה או רק מדרבנן, כתב השעה"צ לקמן (סי' שיח ס"ק קיד) שאמנם הברכי יוסף הסתפק בדבר, אכן, מסתימת הראשונים והפוסקים (כאן) שכתבו שיש בכיסוי הפירות משום ביטול, משמע שהוא מהתורה, והוסיף, שכן משמעות הפמ"ג, וכ"כ השו"ע הרב והחיי אדם, וביאר בטעם הדבר, שהרי הפירות משתבחים על ידי הביטול.

ונדון זה שמבאר מדברי השעה"צ (שם) שאף הקדמת הביטול מכלל מלאכת 'מבשל' היא, וכן מבאר גם בביה"ל לקמן (סי' שיח ס"ד ד"ה אפילו) שכתב שהאיסור שהובא בשו"ע לקמן (סי' רנו ס"ד) להוסיף כיסוי על הקדירה משתחשך, הוא מהתורה, הביא הרעק"א (בהגהותיו לשו"ע סי' שיח ס"א) שהריטב"א (שבועות יז, ב) הסתפק האם המהפך את הגחלים ומקרב את הביטול על ידי כן, חייב מהתורה, וראה גם במאירי (שבת עג, א) שכתב שהמקדים את הביטול, נחשב כ'מבשל' מהתורה.

ובדין ביטול הקדירה [כשלא התבשלה כל צרכה], לאחר שהוסרה מהאש, כשאין בדבר משום הטמנה, כתב בביה"ל לקמן (סי' רנו ס"ד ד"ה גורם) שנחלקו אחרונים האם גם באופן זה הכיסוי גורם תוספת ביטול. וראה מה שכתבנו שם.

[משנ"ב ס"ק כד]

קדלעיל בסוף סימן רנג¹²³.

(15) ובטעם הדבר כתב שם (ס"ק ק), שהרי זה כמי שנתן את המים

בְּיָדוֹסָאִי (כ"ב) בִּשְׁם סִמְלָה וְהַגְהוּת מִימֵינִי. [*] לְאִם נָתַן אוֹתָם סָמוּךְ לַחֲשֵׁכָה וְלֹא קָרָמוּ סְנִיָּהִם, (לֹא) אִם בְּמִזְיֹד, אֲסוּר עַד מוֹצְאֵי־שֶׁבֶת (לֵב) בְּכָדִי שֶׁיַּעֲשֶׂה, וְאִם (ו) (לֵב) בְּשׁוֹגֵג, יֵאָם אֵין לוֹ מָה יֵאָכֵל מִתֵּר לוֹ לְרִדוֹת מִמֶּנּוּ (לֵד) מְזוֹן שֶׁלֹּשׁ (ס) סְעוּדוֹת, *וְאִמֹר לְאַחֲרִים שֶׁאֵין לָהֶם מָה יֵאָכֵלוּ, בּוֹאוּ וְרִדוּ לָכֶם מְזוֹן שֶׁלֹּשׁ סְעוּדוֹת. וְיִשְׁתָּאוּ רוּדָה לֹא יִרְדָּה בְּמִרְדָּה (פְּרוֹשׁ, בְּרִחַת וּבְמִזְוָה, תַּרְגוּם 'מִרְדָּה' פֹּאֵל"ה בְּלַע"ז) אֲלֵא בִסְסִין וְכִיּוֹצֵא בּוֹ, שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה כְּדָרָךְ שֶׁעוֹשֶׂה בַּחֲלִי; יֵאָם אִי אֶפְשָׁר לְרִדוֹת כְּשֶׁנִּי, (לֵה) יִרְדָּה בְּמִרְדָּה, וְאִם נִתְּנָה בְּכָדִי שֶׁיִּקְרָמוּ סְנִיָּה, מִיֵּן דְּלֵא עֲבַד אֲסוּרָא *וְנִצְרָךְ שֶׁבֶת הוּא, (לוֹ) רוּדָה פְּדִרְכּוּ; וְיִשְׁלֵא לְצִרְךָ הַיּוֹם, אֲסוּר אֶפְלוֹ (ט) בְּשֻׁעִי: הִגַּה וְכֵל זֶה בְּתוֹרַת שְׁאִינוֹ טוֹחַ בְּטִיט (הַיָּאִי), (לֵד) *אֲבָל אִם הוּא טוֹחַ בְּטִיט, אוֹ שְׁאִינוֹ אוֹפֵה לְעִרְךָ שֶׁבֶת רַק לְמוֹצְאֵי־שֶׁבֶת, רָחַשׁ לוֹ זֶמֶן (לֵח) לְאַפְתּוֹת, מִתֵּר, דְּלֵא גִזְרִין כִּי הֵאִי גִזְנָא שְׁמָא יִתְפֹּה (כֻּלְיִי): וְ יֵאָם נִתְּנוּ בִשְׁבֶת (לֵט) אֶפְלוֹ בְּמִזְיֹד, מִתֵּר (מ) לוֹ (מֵא) לְרִדוֹת קָדָם שִׁיאִפֵּה כְּדִי שֶׁלֹּא

פֶּאָר הַיֵּטב

[illegible]

משנה ברורה

פניה הישיגין שמא יתהה בפתלים כדי שיתבשל מה שבתורה:
(לא) אם במזיד, אסור. לרדות, אפלו על-ידי שנוי, ואפלו אם
אין לו מה יאכל, ואפלו אם אינו יהודי ורדו שלא מדעתו
(ג) אסור לו לאכל: (לב) בכדי שיעשו. הניו האכילה, אבל
הרדיה מן התנור פשוט דמחר תקף במוציא שבת: (לג) בשוגג
וכו'. והא דלא קנסינן גם בשוגג, כמו שכתב בסעיף ח דלא
מתלקטין שם בין שיגג למזיד? (ג) דכיון דאין לו פת אחר לאכל²⁰,
ואי אפשר לקצב מצות שלש סעודות בלא פת, שרי²¹, אבל תבשיל
אין חייב בל-עוף לאכל בשבת; ואין-הבינומי דאם אין לו דבר
אחר לאכל קלל כי אם אותו תבשיל בלבד שהשקה בשוגג, מקרי
אכילה וכו'.

זה, וְכָל הַתִּהְיֶה הוּא מִפְּנֵי שֶׁאֵין לוֹ פֶת אַחֵר לְאָכֹל, (לד) אֶפְלוּ בַּתְּנוּרִים שֶׁלָּנוּ, שֶׁמִּבְּאֵר לִקְחָן בְּסַעֲרֵי ז' שֶׁאֵין בָּהֶם מִשּׁוּם רִדְהָ, בָּסִיךְ אֶסוּר לְהַסְתֵּמֶךְ מִן הַפֶּת יוֹתֵר מִשְׁלֵשׁ סַעֲדוֹת: (לה) מִזֶּזֶן שֶׁלֹּשׁ סַעֲדוֹת²⁸). וְאִם בִּפְתַּ אֶחָד שֶׁהוֹצִיא יָשׁ בּוֹ כְּרִי שֶׁלֹּשׁ סַעֲדוֹת, שׁוּב אֶסוּר רִדּוֹת, אֶף-עַל-גַּב דָּאֵין לוֹ לִקְל סַעֲדָה כִּכּוּר שֶׁלֹּם וְלָהֶם מִשְׁנָה²⁹ [מ"א]: (לו) יִרְדֶּה בְּמִקְרָהּ. דְּרִדְתָּ הַפֶּת לֹא תִרִי שְׁבוּת גָּמוּר, אֲלֵא מִשּׁוּם עֲבָרָא דְחַל אֶסוּר³⁰), וְלִכְךָ הִיכָא דְיָא אֶפְשֵׁר לִשְׁנוֹת וְצָרָךְ שִׁבְתָּ הוּא, הַתִּירוּרָה³¹): (לז) רִדְהָ בְּרִכְפוֹ. וּבִסְפָר אֱלִיָּה רִבָּה בְּתֵב דִּישׁ לְהַחֲמִיר (לח) בְּהַפְסוּקִים דְּסִבְיָא לְהוּ דְאֶפְלוּ נִתְּנָה בְּהַפֵּר צָרִיךְ לְהִיּוֹת הִרְדְּהָ בְּרִקָּא בְּשׁוּנֵי: (לז) אֲכָל אִם הוּא טוֹחַ. אֶתְחַלֵּת הַסַּעֲרִי קִצֵּי דְמִתָּר לִפְנֵי, דְלֹא גִירָנִין שְׂמָא יִסְתֵּר הַטֵּיט וְיַחֲתֵה. וְעַן בְּסַעֲרֵי ז' הָאֵיךְ יִתְנַהֵג בְּעֵנֵךְ הִרְדְּהָ: (לח) לְאֶפְלוֹתוֹ. דְאֶפְלוּ כְּלָא חֲתוּי יִתְּנָה נֶאֱמָר הֵיטֵב. וְעַן בְּמִקְרָאֲבָרְהֶם שִׁבְתָּב דְּבַתְּנוּרִים שֶׁלָּנוּ, כִּיּוֹן דְקוּמָא לָן לְקַמָּה בְּסַעֲרֵי ז' דְמִתָּר לְרִדּוֹת מִהֶם בְּשִׁבְתָּ וְלֶאֱכֹל אֶפְלוּ יֵשׁ לוֹ הִנֵּי סַעֲדוֹת עַל שִׁבְתָּ, (לו) חִלְשִׁינן שְׂמָא יִמְלֹךְ לְאָכֹל מִהַפֵּס שִׁבְתָּב וְיַחֲתֵה בְּמַחֲלִים כְּדִי שִׁיתַּבְשֵׁל מִהֶרָה: ו' (לט) אֶפְלוּ בְּמִזִּיד דִּתְּנָה אֲמִינָא: (לו) יִתְלַעֲטִיטוּ לְרַשֵּׁעַ וְיִמָּוֵת, קֵא מִשְׁמַע לָן דְּשִׁרִי, וְכָל-שֶׁכֶן כִּשְׁהַבִּיב בְּשִׁיגֵי דְשִׁרִי, כְּדִי שֶׁלֹּא יִבֹּא אֶסוּר חֲסָא³²): (מ) לוֹ. רִדְהָ לומר: דְּקָא הוּא בַּעֲצָמוֹ מִתָּר לְרִדּוֹת, (לז) אֲכָל אַחֲרִים אֶסוּרִים לְרִדּוֹת בְּשִׁבְלוֹ, בֵּין כִּשְׁהַבִּיב בְּמִזִּיד וּבֵין בְּשׁוּגֵי, אֶפְלוּ מִי שֶׁהִבְדִּיק אֶת הַפֶּת (לז) אֵינָנו בִּפְתֵי שִׁיּוּדֵיהֶן, דָּאֵין אוֹמְרִים לוֹ לְאֶדָם: עֲשֵׂה חֲסָא קַל כְּדִי שֶׁלֹּא יִבֹּא חֲבָרָךְ לִידֵי אֶסוּר חֲמור, (מ) בֵּינָן שֶׁחֲבָרָךְ שִׁשֵּׁעַ בְּמֵה שֶׁהִבְדִּיק³³, וְאֶפְלוּ בַּתְּנוּרִים שֶׁלָּנוּ שֶׁאֵין בָּהֶם אֶסוּר רִדְהָ, מִצָּדָה בְּאֱלִיָּה רִבָּה דְאֶסוּר לְאֶחָד³⁴), מִשּׁוּם דְּהִבְצֵק מִקְצֵה הוּא³⁵) וְאֵינוֹ רָאוּי לְטַלְטוֹל. וְכָל זֶה לַעֲנֹן אִפְּיָה, אֲכָל לַעֲנֹן בְּשׁוּל, פִּשְׁטֵיט הוּא דָּאִם אֶחָד שִׁכַּח אוֹ עֵבֶר וְהִפִּיחַ קִרְדָּה סְמוּךְ לְהֵאָשׁ צָרִיךְ גַּם אֶחָד לְסַלֵּקוֹ כְּדִי שֶׁלֹּא יִבֹּא חֲבָרָו לִידֵי אֶסוּר, וּבִסְלִיקָה הִקְדִּירָה אֵין כָּאֵן אֶסוּר כִּלְכִּיל³⁶), וּמִמִּילָא יֵשׁ כָּאֵן מִצָּדָה לְאֶפְרוּשֵׁי מֵאֶסְתְּרָא: (מא) לְרִדּוֹת. אֶפְלוּ בַּמִּדְרָה. (מב) וּמִכָּל מְקוֹם אִם אֶפְשֵׁר לַעֲשׂוֹת בְּשׁוּנֵי, כְּגוֹן עַל-יְדֵי סִפִּין וְכֵהָא גּוּנָא, יַעֲשֶׂה, (מג) אֵךְ כָּל זֶה דְּקָא אִם לֹא

[illegible]